

sig pligten til at betale beløbet i henhold til lov om virksomhedsoverdragelse.

Under denne sag, der er anlagt den 13. august 1990 har sagsøgeren påstået sagsøgte dømt til at betale 10.522,20 kr. tillige med den til enhver tid gældende procesrente til betaling sker.

Sagsøgte har påstået frifindelse, da betingelserne i lov om lønmodtagernes retsstilling ved virksomhedsoverdragelse § 2 for at sagsøgte er indtrådt som forpligtet, ikke er opfyldt.

Sagsøgeren har forklaret, at han lørdag den 22. juni kørte ud til direktør Johannes Madsen for at høre, hvordan det gik. Han blev straks antaget til sit gamle arbejde og begyndte at arbejde mandag den 24. juli. Både løn- og arbejdsvilkår var uændrede.

Bodil Madsen har forklaret, at alle medarbejdere blev »fyret« den 30. juni og at fallenten standsede al virksomhed samme dag. Det var deres advokat, der foreslog at de drev virksomheden videre under et andet anpartsselskab, som de skulle købe.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand anført, at overdragelsen fra konkursboet til sagsøgte er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven. Uanset at sagsøgeren formelt blev fyret den 30. juni, var der reelt ikke tale om afbrydelse af ansættelsesforholdet hos fallenten, idet han holdt forud planlagt ferie, og da han umiddelbart efter ferien fik nøjagtig den samme stilling hos sagsøgte. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at sagsøgte også hæfter for krav, der vedrører tiden før konkursdekretets afsigelse.

Retten bemærkninger:

Sagsøgeren kunne ikke den 30. juni have nogen forventning om, at han senere ville genoptage sit arbejde i virksomheden. Herefter, og da hans arbejdsforhold blev bragt til ophør uden varsel samtidig med det øvrige ansattes arbejdsforhold og virksomhedens lukning, finder retten, at sagsøgeren reelt og definitivt blev fritstillet den pågældende dag, således at der ikke bestod noget ansættelsesforhold, da sagsøgte overtog virksomheden fra konkursboet. At sagsøgeren dagen efter påbegyndte en planlagt ferie, finder retten ikke har betydning under de foreliggende omstændigheder.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Vollerslev ApS, frifindes for tiltale af sagsøgeren, Hans Johnny Trane, i denne sag.

Østre Landsrets dom

Ringsted rets dom af 12. februar 1991 (B/S nr. 870/90) er anket af Hans Johnny Trane med påstand som for byretten om, at Vollerslev ApS dømmes til at betale 10.522,20 kr. med procesrente fra sagens anlæg.

Indstævnte, Vollerslev ApS, har ikke givet møde under sagens forberedelse den 11. april 1991. Herefter er sagen i medfør af retsplejelovens § 386, stk. 2, 2. pkt., fremmet på grundlag af det foreliggende skriftlige materiale og et skriftligt indlæg af 25. april 1991 fra appellanten, hvori appellanten har gentaget sit anbringende om, at den foreliggende situation er omfattet af virksomhedsoverdragelsesloven.

I henhold til de i dommen anførte grunde, og idet det for landsretten fremkomme ikke kan føre til andet resultat, stadfæster landsretten dommen.

Ø.L.D. af 14. maj 1991 i anke 10-267/1990

(Kistrup, Blinkenberg og B. Holm-Hansen (kst.)).

Sammenslutningen af Producenter af film, tv, video og AV i Danmark som mandatar for Freddy Thornberg Film ved Freddy Thornberg og Stine Korst (advokat Klaus E. Madsen)

mod

Danmarks Radio (advokat Steen Lassen)

Immaterielret 1.1. – Presse og radio 2.

Ophavsretsloven ikke overskredet ved visning i fjernsynet af klip fra kortfilm

I en 40 minutters kortfilm »Handicapbilleder« var en to minutters samlejescene ledsaget af specielt komponeret musik. I en 50 minutters fjernsynsudsendelse indgik næsten hele denne scene. Grænserne for retsmæssig citat efter ophavsretslovens § 14 fandtes ikke overskredet. En forskydning af lyden i den første del af sekvensen indebar ikke nogen krænkelse af retten efter ophavsretslovens § 3.[1]

Gladsaxe byrets dom af 7. juni 1990.

Stævning er indleveret til retten den 3. april 1989. Parternes forberedelse afsluttedes i retsmøde den 11. januar 1990. Domsforhandling fandt sted den

1. Koktvedgaard: Lærebog i immaterielret (1991) s. 132-33, Torben Lund: Ophavsretslovskomentaren (1961) s. 139-40 og U 1987.204 Ø.

30. maj 1990 omberammet fra den 3. april 1990 på parternes foranledning. Det er oplyst, at »Sammenlutningen af Producenter af film, tv, video og AV i Danmark« er »mandatar« for Freddy Thornberg Film v/Freddy Thornberg.

Sagsøgerne, Stine Korst og Freddy Thornberg, der er ægtefæller, har frembragt kortfilmen »Handicapbilleder« som henholdsvis instruktør og producent. Filmen, der har en samlet spilletid på 40 minutter, indeholder blandt andet en scene af et samlejlignende forhold mellem en mand og en fysisk handicappet kvinde. Scenens længde er 2.20 minutter. Scenen og det meste af den øvrige film er ledsaget af musik, der er komponeret til filmen. Filmen er offentlig tilgængelig gennem udlejning fra Statens Filmcentral og blev vist af Danmarks Radios kulturafdeling i TV den 25. april 1986.

Den 14. april 1988 viste sagsøgte, Danmarks Radio, i TV en udsendelse produceret af kulturafdelingens programmedarbejder, Gyda Uldall. Udsendelsens varighed androg godt 51 minutter, hvoraf 7-8 minutter var fra en optagelse på ialt ca. 20 minutter af en undervisningstime, som sammen med en række andre undervisningstimer udgjorde et kursus for udviklingshæmmede som en hjælp i forbindelse med udflytning af disse fra institutionsanbringelse under det, der tidligere bar benævnelsen »Åndssvageforsorgen«. I denne undervisningstime, hvis indhold Danmarks Radio ikke havde indflydelse på eller nøjere kendskab til indholdet af, vises den samlejlignende scene fra filmen »Handicapbilleder«, og fjernsynsudsendelsen omfattede bortset fra 4 sekunder forevisningen i undervisningstimen af de sidste 1.57 minutter af scenen fra filmen. I de 4 sekunder var der 18 sekunder inde i filmscenen i fjernsynsudsendelsen indklippet billeder af et filmforevisningsapparat til illustration af, at der var tale om gengivelse af en filmforevisning.

Under henvisning til, at rettigheder efter Ophavsretsloven er krænkede, har sagsøgeren, Freddy Thornberg Film v/Freddy Thornberg, krævet, at sagsøgte skal anerkende, at anvendelse af gengivelse af del af filmen »Handicapbilleder« i TV's udsendelse den 14. april 1988 har været uberettiget som en overskridelse af citatretten i lovens § 14. Denne sagsøger har tillige krævet, at sagsøgte tilpligtes at betale erstatning og godtgørelse med i alt 30.000,- kr. med tillæg af sædvanlig procesrente – et beløb, der er specificeret med 16.000,- kr. for ca. 2 minutters spilletid á 8.000,- kr. og 14.000,- kr. som godtgørelse til producenten og 2 medvirkende

i scenen. Denne sagsøger har for så vidt henvist til lovens § 56, stk. 1, jævnfør § 2, jævnfør § 1.

Sagsøgeren, Stine Korst, har krævet, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at sagsøgte har krænkede instruktørens rettigheder i henhold til lovens § 3, stk. 2, jævnfør § 26, stk. 1, og har krævet, at sagsøgte under henvisning til lovens § 56, stk. 1 og Erstatningsansvarslovens § 26 tilpligtes at betale erstatning i anledning af krænkelsen med et beløb på 11.000,- kr. med tillæg af sædvanlig procesrente. Denne sagsøger har vedrørende den påberåbte krænkelse henvist til, at scenen ikke burde være vist løserevet fra sin sammenhæng, at lyden til filmen i de første 18 sekunder af den i TV-udsendelsen viste del af scenen var forskudt i forhold til placeringen i filmen, at lyden fra løsnelse af et korset var med i TV-udsendelsen umiddelbart forud for indledningen til den viste del af scenen, uden at den tilhørende løsnelse af korsettet blev vist, og at billedkvaliteten af TV-gengivelsen af forevisningen af filmen var dårligere end filmens.

Sagsøgte har krævet at blive frifundet – subsidiært mod betaling af et mindre beløb. Sagsøgte har henvist til, at alle betingelser for lovligt citat – herunder hensynet til instruktørens rettigheder efter Ophavsretslovens § 3, stk. 2 – er opfyldt. Sagsøgte har bestridt, at der er lidt tab, og at betingelserne for godtgørelse er opfyldt, og at sagsøgeren, Freddy Thornberg Film v/Freddy Thornberg trods opfordring dertil har dokumenteret, at betaling for 2 minutters brudstykker andrager 16.000,- kr.

Film og TV-udsendelsen er forevist under domsforhandlingen. Der er under domsforhandlingen afgivet forklaring af sagsøgerne og vidneforklaring af Gyda Uldall.

Stine Korst har forklaret, at hun er 37 år og er uddannet socialpædagog og som sådan har arbejdet meget med psykisk og fysisk handicappede. Hun har instrueret filmen og har arbejdet med den fra 1984. Den blev lavet i 1984. Idé og formål med filmen var at oplyse andre om, at de handicappede mennesker er som andre bortset fra de afvigelser der forekommer – med samme behov og problemer som andre mennesker. Idé og formål har tillige været at bibringe omverdenen forståelse for, at handicappede tænker som andre mennesker. Filmen drejer sig om fysisk handicappede. TV-udsendelsen drejer sig om psykisk udviklingshæmmede. Fysisk handicappede mødes ofte i omverdenen med den holdning, at de er psykisk handicappede. De psykisk handicappede har helt specielle

problemer. Der er mange film om psykisk handicappede. Ikke om fysisk handicappedes følelser. Forinden de to personer i den omhandlede scene blev antaget til at spille mod betaling, talte hun mange gange med dem om manuskriptet. Hun fik kontakt med dem gennem annoncering. De optrædende kendte ikke hinanden forinden. Den medvirkende mand er ikke fysisk handicappet. Den medvirkende kvinde har muskelsvind. Hun accepterede formål og brug af filmen. Forinden filmen blev optaget, var der kontakt gennem et halvt års tid, hvorigennem tilliden blev oparbejdet. Filmen er optaget i Århus i et lånt hus, som hun kendte i forvejen. Filmen indeholder gennem sit forløb en opbygning fra enkle forståelige problemer til de vanskeligere med klimaks i den omhandlede scene. Hun tilføjer, at denne scene ikke burde løsrives fra de øvrige. Andre scener kunne bedre vises løsrivet. Hvor dette er acceptabelt, er der faktisk solgt enkelte scener fra filmen. Den omhandlede scene er ikke solgt. Musikken er komponeret specielt til filmen og således også til den omhandlede scene. Hun vidste ikke, at fjernsynet brugte klip fra filmen. Først da hun så udsendelsen i TV om de psykisk udviklingshæmmede, blev hun klar over, at den omhandlede scene var anvendt næsten i sin fulde længde. Hun blev vred over dette, da fjernsynet ikke i forvejen havde spurgt om tilladelse. Hun ville ikke have givet tilladelsen. Det krænker, at den omhandlede scene med dens særlige karakter er sat ind i en anden sammenhæng end den, hvori den hører. En sådan kombination kunne måske tænkes under nogle givne forudsætninger, som for eksempel kunne være en diskussion om fysisk handicappedes seksuelle problemer. Da hun så fjernsynsudsendelsen, spillede det ikke nogen rolle for hendes vrede, at sammenhængen var med psykisk udviklingshæmmedes problemer. Det har hun senere fundet var uheldigt. Fra TV-udsendelsen måtte seerne tro, at de medvirkende var psykisk handicappede. Det er hendes opfattelse, at TV-udsendelsen ligeså godt som at vise den omhandlede scene kunne have vist en scene fra en pornofilm. Der er mange film om psykiske handicappedes seksualitet. Hun var desuden bange for, at de medvirkende følte tillidsbrud. Hun har talt med kvinden, som er klar over, at hun ikke var årsag til, at scenen blev vist i TV-udsendelsen. Kvinden oplyste, at hun oplevede det således, at »folk kikkede meget efter hende«. Bilag 7 er fremstillet

som supplement til filmen, som udlejes gennem Statens Filmcentral. Lyden af det løsnede korset skulle forskrække seerne. Således virker det ikke i TV-udsendelsen. Om lydfor skydningen tilføjer hun, at »sådan skulle det ikke have været«.

Freddy Thornberg har forklaret, at han er 45 år. Han er uddannet på filmskolen som filmfotograf. Han har fotograferet filmen. Han har også produceret den. Siden 1983 har han arbejdet sammen med Stine Korst. Særligt vedrørende følelser på personlige og sociale områder. Filmen er et typisk eksempel på deres samarbejde. Filmens økonomiske baggrund er tilvejebragt gennem Statens Filmcentral og forskellige fonde med et budget på i alt cirka 940.000,- kr., der i dag ville svare til cirka 1,3 mill. kr. En diskotekscene og den i sagen omhandlede scene har hver kostet cirka 40.000,- kr. og udgør filmens dyreste scener. Hvis forevisningen i anden sammenhæng af den omhandlede scene er i overensstemmelse med Ophavsretsloven, så vil det ikke i fremtiden være muligt at give de medvirkende løfte om, at scener ikke vises i anden sammenhæng eller alene mod samtykke. Det er ellers et tillidsspørgsmål. Fra Sverige har man forgæves forsøgt at købe scenen. Da man ikke kunne give tilladelse til dette købte man hele filmen. Den medvirkende mand er gift og han bør beskyttes mod at scenen vises i anden sammenhæng, end den hvori den er tænkt. TV-udsendelsen forevisning af scenen, er en betydelig forringet billedkvalitet. Filmen har ikke noget at gøre med psykisk handicappede. Korsettets løsnelse med tilhørende lyd virker umotiveret i TV-udsendelsen. Han finder ikke, at lydfor skydningen i øvrigt, således som den forekommer i TV-udsendelsen, »er så galt«. Problemerne for psykisk og fysisk handicappedes i sexuel henseende er meget forskellige. Filmen er ikke velegnet til udviklingshæmmede. Filmen er solgt til mange lande. »Scenen er en perle«. Scenen kunne som klip sælges »for mange penge«. 8.000,- kr. pr. minut er et skønmæssigt fastsat beløb. Han tilføjer, at scenen slet ikke ville blive solgt til isoleret forevisning. Når sagsøgte sælger klip, bliver producer og journalist spurgt. Prisen er da 3.000,- kr. pr. påbegyndt minut med et fradrag på 10%. Der »handles« også til andre priser.

Gyda Uldall har forklaret, at hun er programmedarbejder i Danmarks Radio, hvor hun har været ansat i 27 år. De sidste 16 år i kulturafdelingen. Hun producerer 5-6 film om året i 40 til

60 minutters varighed. Hun tilføjer, at det er nødvendigt at dramatisere, for at fastholde seerne, når formålet i øvrigt er at belyse samfundsmæssige problemer. Dette er netop hendes særlige område. Hun tilstræber at fjerne dogmer og at ændre tankegange, således som de forekommer hos borgerne. I 1980 blev lov om udflytning fra institutioner for åndssvage vedtaget. Det bestemte hun sig til at ville fortælle nærmere om, når tiden havde vist, hvorledes tingene fungerede. Da tiden var moden, fandt hun et par, som fra institution var flyttet ud i en landsby efter at de var blevet gift. Formålet med TV-filmen var at fortælle om åndssvaghed og normalitet, således som den måtte tage sig ud som levet i frihed. Med et forenklet udtryk var budskabet med TV-udsendelsen: »Tag godt imod dem«. De psykisk udviklingshæmmede ser meget fjernsyn. De ville gerne deltage i TV-udsendelsen. Myndighederne syntes, at TV-udsendelsen var en god idé. En af TV-udsendelsens sekvenser drejede sig om tilbud, som blev givet til de personer som skulle udluses fra institutionsanbringelse. Et sådan kursus blev tilbudt med en lang række emner, og det ægtepar som er hovedpersonerne i TV-udsendelsen fulgte kursus, hvor blandt mange emner eet var sexualitet. Hun fik med filmholdet tilladelse til at følge undervisningstimen, som skulle vedrøre sexualitet. Hun udvalgte netop emnet sexualitet, fordi der om dette såvel hos de udviklingshæmmede som hos befolkningen i øvrigt er megen »tabu«. Hos de udviklingshæmmede blandt andet på grund af de afstraffelser, som de under institutionsanbringelser har været udsat for i henseende til sexual adfærd. De er i så henseende meget undseelige og de er også bange for dette emne. Hun kendte ikke på dette tidspunkt filmen »Handicapbilleder«, og hun vidste for så vidt ikke, at der i undervisningstimen ville blive vist uddrag derfra. Det er hendes opfattelse, at de udviklingshæmmede ser på samlejet på samme måde som andre mennesker gør det. For hende var samlejet ikke noget klimaks i forevisningen. »Det er jo så almindeligt«. TV-udsendelsen er for så vidt ikke nogen konstrueret scene, men gengivelse af en del af, hvad der foregik i undervisningstimen. Det er hendes opfattelse, at det kunne være kritisabelt, såfremt hun havde beskåret den omhandlede scene. Afbildningen af hvad der foregik i undervisningstimen er sket uden instruktion. Hun har givet ordre til fotograferne og hun har derefter klippet i den film som disse tog af undervisnings-

timen. Formålet var at vise, hvad TV faktisk deltog i med hensyn til undervisningstimen. Hun har ikke under optagelsen af TV-udsendelsen hæftet sig ved den lyd, som hun senere er blevet klar over hidrørte fra løsnelse af et korset. Hun bemærkede vel lyden, men opfattede den som en lyd der hidrørte fra deltagerne i undervisningstimen. Den omstændighed, at scenen som vist i TV-udsendelsen er afbrudt i 4 sekunder, hvor der vises en filmgengiver, er årsagen til den forskydning af lyden som forekommer i de første 18 sekunder af den del af scenen, som vises i TV-udsendelsen. Den resterende del af scenen har ingen lydforskydning. Når der overhovedet forekommer lydforskydning skyldes det, at man under optagelse af undervisningstimen ikke ville forstyrre med anvendelse af »klapbræt«. Derved kan der blive brud på synkroniseringen. Hun har oplevet situationen således, at hun har gengivet en undervisningstime og for så vidt ikke citeret. De to medvirkende har ikke reageret i forhold til sagsøgte. TV-udsendelsen blev godt modtaget i presse og hos socialpædagoger.

Retten udtaler:

Foreløbigt bemærker retten, at tillidsforholdet mellem instruktør og medvirkende om sammenhænge, hvori en scene som den omhandlede vises, ikke er beskyttet af Ophavsretsloven, og at løfter og forventninger i så henseende ikke indskrænker citatretten efter § 14 i forhold til et offentliggjort værk.

Retten bemærker endvidere i overensstemmelse med det af sagsøgeren, Stine Korst, anførte, at den omhandlede scene er således knyttet til filmens øvrige indhold, at scenen ikke i sig selv udgør et selvstændigt værk, der stort set er gengivet i sin helhed.

Efter det oplyste lægger retten til grund, at såvel film som TV-udsendelse har haft til formål at bibringe seerne i almindelighed den opfattelse, at de handicappede først og fremmest er mennesker som andre, og at de af omverdenen og af sig selv bør betragtes som sådanne.

Retten lægger til grund, at film og TV-udsendelse er seriøse indslag i en væsentlig samfundsdebat, der særligt er aktualiseret af politisk beslutning om en høj grad af integration af handicappede i samfundets normale funktioner og frigørelse fra institutionstilknytning.

Retten lægger endvidere til grund, at film og TV-udsendelse uden at indeholde antydning af misbrug, som behandling af handicappedes seksual-

le følelser og længsler kunne medføre, har præsenteret disse emner som væsentlige for forståelsen af henholdsvis fysisk handicappedes og psykisk udviklingshæmmedes situation. Retten finder ikke, at TV-udsendelsens gengivelse af scenen fra filmen løsrevet fra sin sammenhæng – på grund af sammenblandingen i udsendelsen af filmens fysisk handicappede med udsendelsens psykisk udviklingshæmmede – eller af andre grunde er en krænkelse af instruktørens kunstneriske anseelse. Retten finder, at scenen i sin sammenhæng i filmen og løsrevet derfra, men i en sammenhæng som den har fået i TV-udsendelsen, i samme grad er et kunstnerisk udtryk for behovet for at sammenligne og sidestille handicappede med andre mennesker.

Idet retten ikke finder, at filmen eller den omhandlede scene er undtaget fra retten til at gengive derfra, og idet formålet med TV-udsendelsen blandt andet at vise indholdet af en undervisningstime, hvori scenen blev anvendt, begrundet gengivelsen, som såvel i henseende til længden af gengivelsen som til sammenhængen, hvori den bringes, findes at være loyal, finder retten ikke, at sagsøgte har overskredet grænserne for retmæssig citat efter Ophavsretslovens § 14.

Herefter frifindes sagsøgte for de krav, som sagsøgeren, Freddy Thornberg Film v/Freddy Thornberg, har rejst.

Idet retten tillige ikke finder, at de af Stine Korst anførte filmtekniske og lydtekniske ændringer af den gengivne scene, efter deres karakter eller efter det indtryk de har kunnet efterlade hos iagttagere af TV-udsendelsen, indebærer nogen krænkelse af denne sagsøgers kunstneriske anseelse, frifindes sagsøgte tillige for de krav, som denne sagsøger har rejst.

Østre Landsrets dom

Gladsaxe byrets dom af 7. juni 1990 (BS 486/1989) er anket af Sammenslutningen af Producenter af film, tv, video og AV i Danmark som mandatar for Freddy Thornberg Film ved Freddy Thornberg og Stine Korst med påstand om, at Danmarks Radio dømmes til at betale 26.000 kr. med procesrente fra sagens anlæg den 3. april 1989.

Indstævnte, Danmarks Radio, har påstået stadfæstelse.

Kortfilmen »Handicapbilleder« og Danmarks Radios TV-Kulturafdelings udsendelse den 14. april 1988 »Den kan ikke snakke som os« er forevist under domsforhandlingen.

Den scene fra kortfilmen »Handicapbilleder«,

der indgår i Danmarks Radios udsendelse, har i sin originalversion en varighed af 2.20 minutter. 1.52 minutter heraf indgår i Danmarks Radios udsendelse, idet de første 28 sekunder er udeladt. Lydsporet til de 2.20 minutter bringes derimod ubeskåret, hvilket indebærer, at der er sket en forskydning af lyden i den første del af den sekvens, Danmarks Radio bringer fra kortfilmen. Dette betyder, at underlægningsmusikken til den pågældende scene i kortfilmen starter inden det første billede, som vises i Danmarks Radios udsendelse fra filmen, dukker frem, ligesom lyden fra åbningen af de 3 borebånd på et korset bringes 14 sekunder forskudt fra de tilhørende billeder, hvoraf i Danmarks Radios udsendelse alene vises åbningen af et enkelt af båndene.

Der er i landsretten givet forklaring af Stine Korst, Freddy Thornberg og Gyda Uldall.

Stine Korst har yderligere blandt andet forklaret, at der ikke er solgt enkelte scener fra kortfilmen. Lyden fra åbningen af borebåndene på kvindens korset er med vilje noget forstærket i filmen for at fange tilskuernes opmærksomhed.

Freddy Thornberg har yderligere blandt andet forklaret, at musikken er specielt komponeret til den omhandlede filmscene. Han finder, at lydfor skydningen er et groft indgreb i værket.

Gyda Uldall har yderligere blandt andet forklaret, at man i udsendelsen også skulle behandle psykisk handicappedes seksualitet. Hun fandt, at den bedste måde at komme ind på dette emne var at bringe et uddrag af en undervisningstime i seksualitet, som institutionen Ribelund forestod. Hun var bekendt med, at der i forbindelse med denne undervisning ville blive vist den pågældende scene fra »Handicapbilleder«. Hun vidste, at filmen var udlejet af Statens Filmcentral til institutionen og havde ingen tanke om, at der kunne være noget tilladelsesproblem. For tydeligt at klargøre for seerne, at der var tale om en film, der blev vist for deltagerne i undervisningsinstitutionerne, viste man i udsendelsen billeder dels af tilskuerne dels filmfremviseren.

Parterne har i landsretten i det væsentlige gen taget deres anbringender for byretten.

Landsretten skal udtale:

Af de grunde, der er anført af byretten, tiltrædes det, at citatretten ikke er overskredet. Det tiltrædes endvidere, at den skete forskydning af lydsporet ikke indebærer nogen krænkelse af appellanten Stine Korts ret efter oprethavslovens § 3.

Landsretten stadfæster derfor dommen.